

TARBIJAVAIIDLUSTE KOMISJONI OTSUS

Asja number 19-1/24-07407
Otsuse kuupäev 25.08.2024
Komisjoni koosseis Taavi Hein

Tarbija
Kaupleja OSAÜHING M.I. MASSAAŽIKOOL (10654381)

Tarbija nõue Arve nr 1245 tühistamine summas 133.33 eur.

Resolutsioon:

1. Tarbija avaldus jätta rahuldamata. Komisjon ei tuvastanud tarbija ja kaupleja vahel sõlmitud lepingust tuleneva kaupleja nõude tühistust.
2. Kui vaidlevad pooled ei nõustu komisjoni otsusega, on neil õigus pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Asjaolud:

05.02.2024 sõlmisid Kaupleja ja Tarbija sidevahendi abil lepingu koolitusteenuse täiendõpe loomamassöör osutamiseks kestusega 12 kuud.

Teenuse hind kokku 2730 eur.

Teenuse eest tasumine lepidi kokku maksegraafiku alusel.

18.03.2024 esitas Tarbija Kauplejale avalduse lepingu ennetähtaegseks lõpetamiseks.

20.03.2024 tasus Tarbija maksegraafikujärgse 2. osamakse.

27.03.2024 esitas Kaupleja Tarbijale arve nr 1245 summas 133.33 eur.

Tarbija ei nõustu esitatud arve eest tasumisega, kuna teenuse eest tuli tasuda ettemaksetena ning Tarbija tasus 2. osamaksega lepingu lõppemiseni.

Kaupleja seisukoht:

/Väjavõte Kaupleja vastusest - ei ole terviktekst/

Õpilane on valesti mõistnud õppeteenustasu osamaksetena tasumise sisu. Lepingu p 3.1. sätestas: „Õppeteenustasu suuruseks on 2730,00 (kaks tuhat seitsesada kolmkümmend) eurot, mille tasub

Õpilane Poolte kokkuleppel ühekordse maksena või maksegraafiku alusel, mis vormistatakse Lepingus lisana.“ Seega olid Õpilane ja EMTK kokku leppinud, et Õpilane tasub õppeteenuse eest kokku 2730,00 eurot, eristamata õppetöö erinevaid osi.

Õpilane sai õppeteenust ka ajal, mil õppesessioone ei toimunud. Õppeteenuse osutamiseks ei saa lugeda üksnes õppesessioonidel osalemist. Õppesessioonide väliselt on õpilastele antud õppematerjalid ja ülesanded, millega tuleb õppesessioonidel saadud teadmised iseseisva tööga kinnistada.

Õpikeskkonna Moodle logide järgi kasutas Õpilane sinna laetud materjale ka 22.03.2024, 25.03.2024 ja 05.04.2024 ehk koolist lahkumise avalduse esitamise järgselt (Lisad 3-5 – Moodle logid). Seega on Õpilasele vaidlusalusel perioodil tegelikult õppeteenust võimaldatud ning Õpilane on seda võimalust ka kasutanud.

Teenuse eest arve esitamine proportsionaalselt päevade arvuga, mil tarbija teenust sai, on harilik praktika.

Kaupleja on seisukohal, et Tarbijale esitatud arve on esitatud põhjendatult ning arve tuleb tasuda.

Komisjoni põhjendus:

Komisjon leiab, et nõudest ja selles esitatud asjaoludest nähtuvalt on tarbija eesmärgiks see, et komisjon tuvastaks, et kauplajal ei ole tarbija vastu lepingust tulenevat tasu maksmise nõuet. Seega on tarbija esitanud TsMS § 368 lg 1 mõttes negatiivse tuvastushagiga tuvastatava nõude, mille esemeks on tuvastada, et kauplajal puudub tarbija vastu lepingu täitmise nõue (tegemist on lepingust tuleneva nõude tuvastamisega). Tarbijal on sellise õigussuhte puudumise tuvastamise vastu õiguslik huvi, kuna asja lahendamine tagab selguse küsimuses, kas kauplajal on tarbija vastu nõue või mitte, mida tarbija kohustub täitma (vt õigussuhte puhul selguse saamise vajaduse kui õigusliku huvi kohta ka nt Riigikohtu 3. oktoobri 2013. a otsus tsiviilasjas nr 3-2-1-97-13, p 10). Olukorras, kus teine lepingupool on teinud tahteavalduse rahalise kohustuse täitmiseks, on lepingupoolel üldjuhul olemas õiguslik huvi, saamaks selgust, kas kohustus eksisteerib või mitte. Seega on tarbijal olemas õiguslik huvi.

Komisjon on tutvunud poolte seisukohtadega ning jätab tarbija avalduse lahendamisel arvestamata väited, mis puudutavad lepingu lõpetamise põhjuseid, kuivõrd tarbija nõue on piiritletud konkreetselt kauplaja nõude tühisuse tuvastamisega ning põhineb lepingust tuleneval lepingu lõpetamisel, milles pooled on leppinud kokku (lepingu p 4.3). Kokkuvõtlikult on poolte vahel vaidlus küsimuses, kas tarbija kohustus kauplajaga sõlmitud lepingu alusel tasuma osamakseid erinevate õppetöö osade eest õppeaastal või tasuma ühe makse, mis oli maksmise hõlbustamiseks jagatud võrdseteks osadeks ning mida sai seetõttu tasuda maksegraafiku alusel kui üht makset võrdseteks osadeks jaotatult.

Lepingu tõlgendamisel lähtutakse lepingupoolte ühisest tegelikust tahtest. Kui see tahe erineb lepingus kasutatud sõnade üldlevinud tähendusest, on määrav lepingupoolte ühine tahe (VÕS § 29 lg 1). Kuivõrd komisjon ei suuda tuvastada poolte ühist tahet, siis lähtub komisjon VÕS §-st 29 lg 4, mille kohaselt, kui lepingupoolte ühist tegelikku tahet ei saa kindlaks teha, tõlgendatakse lepingut nii, nagu lepingupooltega sarnane mõistlik isik seda samadel asjaoludel pidi mõistma.

Lepingu p 3.1 sätestab: „Õppeteenustasu suuruseks on 2730,00 (kaks tuhat seitsesada kolmkümmend) eurot, mille tasub Õpilane Poolte kokkuleppel ühekordse maksena või maksegraafiku alusel, mis vormistatakse Lepingu lisana.“ Seega olid tarbija ja kaupleja kokku leppinud, et tarbija tasub õppeteenuse eest kokku 2730,00 eurot, eristamata õppetöö erinevaid osi. Mistahes muud viited teistsugusele õppeteenustasu arvutamise meetodile lepingus või sellega lahutamatult seotud dokumentides puuduvad. Komisjon küll mõistab tarbija loogikat, ent praegusel juhul ei ole võimalik lepingust VÕS § 29 lg 4 tõlgendusnorme kasutades järeldada, et õppetöö erinevad osad on eristatavad ja nende osade eest makstav tasu. Kaupleja on märkinud õigesti, et sellised viited ja kokkulepe puudub.

Komisjon jagab kaupleja tõlgendust sõlmitud lepingust, et õppeteenustasu osamakseteks jagamise eesmärgiks on jagada õppeteenustasu ära kogu õpingute perioodi peale, et õppija ei peaks kogu õppeteenustasu tasuma ühekordse maksena. Seega mõjutab õppeteenustasu osamaksetena tasumine üksnes seda, millise perioodi vältel ning milliste osadena õpilane õppeteenustasu tasub, mitte seda kuidas toimub õppeteenustasu arvutamine. Kaupleja ning tarbija leppisid lepingu lisaga 1 kokku osamaksete tasumise graafikus ning osamaksete tasumisel tuleb lähtuda sellest.

Komisjon nõustub kauplejaga ka selles, et teenuse eest arve esitamine proportsionaalselt päevade arvuga, mil tarbija teenust sai, on harilik praktika. Käesoleval juhul on kaupleja esitanud tarbijale nõude (arve) aja eest, mil tarbija õppeteenust sai.

Õiguste selgitamiseks märgib komisjon, et juhul kui tarbija sai kauplejalt ebakvaliteetset teenust, siis on tarbijal õigus kasutada kaupleja vastu võlaõigusseaduses sätestatud õiguskaitsevahendeid.

Lähtudes ülaltoodust, ei tuvastanud komisjon kaupleja poolt tarbijale esitatud nõude tühistust.

TKS § 60 lg 2 järgi kui pooled komisjoni otsusega ei nõustu ja seda ei järgi võivad nad pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Taavi Hein

/allkirjastatud digitaalselt/